

[Poul Møller.]

været stillet over for igennem mange, mange år, når den skal gå ud i en konkurrence med de tyske butikskæder. Vi kan ganske vist måske nok i nogle år hjælpe handelen med næringslovens § 26's beskyttelse, men vi tror ikke på, at disse tyske butikskæder ikke ligesom danske kæder springer igennem næringslovens § 26 og dermed bringer dansk butikshandel ud i meget, meget farlige og vanskelige konkurrencevilkår, som kun kan imødegås ved, at den danske handelsstand selv er i stand til at klare den investering, der er nødvendig for en modernisering af butikshandelen. Og industriens investeringsopgaver og investeringsbehov er jo soleklare for os alle.

En økonomisk politik, der på lang sigt sikrer en væsentlig tilvækst i den private opsparing, vil under disse omstændigheder være vort sikreste værn imod de farer, et fælles Europa stiller os over for. Ingen kortsigtede foranstaltninger bør gennemføres, som skader dette afgørende hovedmål for dansk økonomisk politik. Vi må lægge vor politik over for inflationen, over for lønudviklingen og over for indkomstdannelsen til rette ud fra det synspunkt, at det er konkurrenceevnen og kapitaldannelsesevnen, der bliver afgørende for vore muligheder. Vi må også lade det skinne igennem vor boligpolitik. Byggeriet kan og må ikke fortsat være en inflationskilde. Vi må svække lønpresset i byggeriet ved friere faggrænser og ved at svække fagmonopolerne. Vi må give friere mulighed for uddannelse i nye fag og tilpasning til nye fag, end de stive fagretlige regler i dag giver.

Vi må, som den høje regering har sagt det, og som det radikale venstre har sagt det i sit program, fremme opsparingsmulighederne til eget hus og til egen lejlighed. I boligopsparingen ligger, ved siden af alderdomsopsparingen, de vigtigste langsigtede opsparingsincitamenter for befolkningen. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at det høje ting i den kommende samling sætter spørgsmålet om ejendomsret til bolig og til hjem på dagsordenen og prøver på at sikre en økonomisk politik, en skattepolitik, en byggepolitik, der gør det muligt for den enkelte at sikre sig ejendomsret over sit eget hjem, hvad enten man nu bor i lejet lejlighed eller man har lyst til at bo i eget

hus. Det kan ikke gøres ved at ramme parcelhusene med nye ejendomsskatter, med ny grundstigningsskyld, med alt det, vi kender; det kan kun gøres ved at finde frem til en byggeopsparing, som inflationen ikke kan løbe fra.

De lave obligationskurser fordyrer og har fordyret byggeriet væsentligt i sommerens løb. Efterspørgslen efter obligationer vil og kan ikke holde trit med udbuddet, så længe obligationerne ikke har nogen værdifasthed. Jeg tror lige så godt, vi kan se i øjenene, at muligheden for at få kurstabet væk hænger sammen med muligheden for udstedelse af værdifaste obligationer fra debitors, fra bygherrens, side. Jeg kan her minde om bankdirektør Hoffmanns forslag i realkreditkommissionen om sådan udstedelse af værdifaste obligationer. I så fald må låntageren, må debitor, dele konjunkturgevinsten eller værdifasthedens fordele med kreditor. Til gengæld opnår han lavere byggeomkostninger.

En langsigtet antiinflationspolitik må naturligvis også være opmærksom på husleje-problemerne. Jeg forstod ikke helt åbnings-talens ord om huslejespørgsmålet; de var vel uldne, har man lov til at sige, og ingen kan udlede noget virkeligt om regeringens hensigter af åbningstalen. Men det ender åbenbart med et internt regeringsudvalg, der skal overveje, om der er noget at overveje, og så regner man vel med, at dette regeringsudvalg engang hen i slutningen af marts, skal vi sige efter 6. marts, kan nå til et arbejdsresultat vedrørende det, der er nødvendigt i huslejepolitikken.

Jeg vil gerne sige her, at jeg tror, regeringen bør tilkendegive, også inden 6. marts, hvilke planer den har i huslejepolitikken. Jeg hører ikke til dem, der tror, at alt løser sig, hvis vi får et frit boligmarked, men jeg tror til gengæld heller ikke, at et frit boligmarked vil afstedkomme alle de ulykker, man taler om. Sandheden er, at problemet eksisterer, og det må finde en løsning, der ikke udsætter lejerne for udnyttelse, hvis vi skal finde frem til en rationel ordning af boligproblemerne og dermed stoppe en af vore inflationskilder.

Alderdomstrygheden har altid været et af de psykologisk vigtigste opsparingsincitamenter. Lige så lidt som vi kan fremme denne opsparingsform, hvis ingen behøver at